

Livia

Martin de Jong

Livia

2019
www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

De mafste week tot nu toe 2016

Aan de hand en andere aandoeningen 2017

Schrijverij 2017

Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018

Ontsporingen 2018

Een soort ding 2019

In voorbereiding

Aan de stok en andere schermutselingen

De merkwaardigste maand tot nu toe

Romkom

Achter de muziek aan

Zie voor voorlopige voorpublicaties

www.buisdorp.com

Voor het schrijven van dit boek ontving de auteur geen werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Copyright © 2019 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2019 Irene Mulder / LGB
produkties / www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789463864879

NUR 301

Inhoud

Rens	7
Marnix	17
Zeeger	24
Livia	87
Marjoke	92

Rens

Je zult begrijpen dat je telefoontje er bij me inhakte, dat was bij jou ook het geval, kon ik horen. Als de ander geëmotioneerd raakt overkomt het mij ook, nu zeker. Toen ik opgehangen had heb ik een paar uur met Kamla over haar zitten praten, in bed ook nog een tijd. Zij viel uiteindelijk in slaap, mij wilde dat niet lukken, daarom maar eruit gegaan om je vast te schrijven wat ik me van haar herinner, afgezien van wat ik al door de telefoon vertelde. De rest hoor je als we volgende de week langskomen want er zal me tot die tijd wel meer te binnen schieten.

Ik stond ervan te kijken dat ze mijn telefoonnummer na al die jaren nog had – ik zou niet weten hoe ik haar had moeten bereiken, als ik dat gewild had. Het was een bof dat ik hetzelfde vaste nummer heb maar jammer dat je het pas na de begrafenis tegenkwam want daar zou ik uiteraard naartoe zijn gegaan, met Kamla.

Hoe lang het geleden is zou ik je niet precies kunnen zeggen maar toch zeker tien jaar. Wat ik met haar meemaakte is me helder bijgebleven – maar vreemd genoeg staat hoe ze eruitzag me maar vaag bij. De kleur van haar ogen, bijvoorbeeld. Misschien dat ik er nooit op lette. Zo ondersteboven van haar was dat ze meer een verschijning voor me was.

Ik werkte bij Busofa en deed de administratie voor wat betreft de exportsoep. Dat doe ik gelukkig niet meer: ik was zo verstandig te gaan studeren en belandde in de advocatuur.

Livia kwam met de lente. Het was druk vanwege de

kwartaalrapportages en daar waren we op de administratie allemaal gestrest van. De stress kwam niet alleen door de kwartaalrapportages, ook door de reorganisatie die eraan scheen te komen. Toen de directie te weten kwam dat de geruchtenmachine op volle toeren was gaan draaien kregen we op een personeelsbijeenkomst te horen dat we ons geen zorgen hoefden te maken over onze baan. Maar dat ga je dan juist doen, natuurlijk, en de een heeft nog wildere theorieën over wat ons te wachten staat dan de ander. Wie weg kon komen maakte dat hij weg kwam en anderen solliciteerden zich vergeefs een slag in de rondte. Voor mij gaf het de doorslag om serieus te gaan nadenken over wat tot dan toe een vaag studeerplan was geweest.

Voordat de reorganisatie die een halfjaar later helaas geen loos alarm bleek te zijn personeelsuitbreiding onmogelijk maakte kwam Livia in dienst als uitzendkracht. Ik geloof dat ik haar naam nadat ze zich had voorgesteld meteen weer vergeten was, zoals dat dan gaat. Voor wie als nieuweling collega's een handje geeft is dat nog erger. Maar je komt elkaar een paar keer per dag tegen en maakt eens een praatje en voordat je er erg in hebt raak je in iemands ban, in dit geval ik in haar ban, realiseerde ik me na een week of twee.

Ze werkte, zal je altijd zien, op de administratieafdeling waar ze zich met de voor de regio bestemde soep bezighouden en we werden bovendien van elkaar gescheiden door de werkruimte waar de administratie gedaan werd voor de soep voor buiten de regio met uitzondering van de export.

Maar het kopieerapparaat, waar alle administratieafdelingen gebruik van maakten, bevond zich op de gang en omdat zij daar zo nu en dan wat te kopiëren

had ging ik dat ook doen, ook als ik niets te kopiëren had. Ik geloof niet dat ik voordien of nadien zoveel kopietjes heb gemaakt, zeker geen zinloze (op het advocatenkantoor wordt ook veel gekopieerd, maar niet door mij en altijd zinvol). Als ik dan op Livia stuitte kon ik een praatje met haar maken. Dat het waarschijnlijk over het weer was maakte me niet uit en haar geloof ik ook niet want haar glimlach week niet. Zelf zou ik ophouden met glimlachen als iemand me bij herhaling over het weer aan mijn hoofd zeurde.

Ik raakte er zo erg aan toe dat wat ze terugzei nauwelijks tot me doordrong, dus het kwam goed uit dat het over het weer scheen te gaan want stel je voor dat ik had moeten antwoorden op een vraag die niet tot me was doorgedrongen. Dan maak je op je eventuele grote liefde geen gunstige indruk.

Ongezond vaak koffie gaan halen want in tegenstelling tot onnutte kopietjes die je kan weggooiden moet je gehaalde koffie drinken. Waar nog bij kwam dat zij minder vaak koffiedronk dan kopieerde – en ik kon natuurlijk niet voor de machine gaan staan zonder koffie, espresso of cappuccino te nemen. Ik geloof dat er op haar werkkamer een koffiezetapparaat of een waterkoker stond, dat gaf me een gevoel van machteloosheid.

Fortuinlijk was dat ik een keer met een vol bekertje cappuccino haar administratiekamer passeerde toen iemand naar buiten kwam waardoor de cappuccino uit mijn hand gestoten werd en op de vloer belandde. Dat was fortuinlijk omdat Livia het bewerkstelligd had.

Nu was er weer eens wat anders om het over te hebben dan vermoedelijk het weer: er moest een gezamenlijke reinigingsmissie op touw gezet worden om de cappuccino uit het tapijt te sponzen. Voor mijn gevoel schiep dat een band en ik constateerde tevre-

den dat ze door de aanvaring was gaan blozen, wat haar erg goed stond, net als die inbegrepen glimlach en de welluidende verontschuldigungsgechel.

Ja, we moesten maar meteen in de kantine gaan lunchen, beaamde zij toen ik dat met gevaar voor eigen bloeddruk had voorgesteld. En zo werd er een flinke stap in de goede richting gezet want onder het eten kan je het niet een halfuur over het weer hebben en krijg je de kans wat meer over de ander te weten te komen, als je ernaar durft te vragen, wat ik zowaar dorst.

Ze woonde ook in Buisdorp, heel goed, op een kamer aan de Bauxietwerf – ik bewoonde er een in de Buisstraat, boven café Den Olden Buys. Als uitgaansgelegenheid was die kroeg me te dicht bij huis: de vrijdagavond bracht ik meestal door in eetcafé de Krakkemik, een paar straten verderop, waar Nica doorgaans achter de bar stond. Ze ging soms na sluitingstijd mee naar mijn kamer, die dichterbij voor haar was dan de hare (maar dat was niet de reden). Dergelijke door seksualiteit gedomineerde overnachtingen waren overzichtelijk en ongecompliceerd omdat er geen verliefdheid aan te pas kwam, zoals nu in hevige mate wel.

Livia ging in het weekend dansen in de Hink Stap Sprong, zelf kwam ik wel eens in discotheek Tube Village – dat wil zeggen: voor een drankje of een dame en niet om er te dansen want dat heb ik niet in me. Als het met Livia en mij wat zou worden, dagdroomde ik er wild op los, zou dansen, als ze daarop aandrong, een ontbindende voorwaarde zijn (een juridische term waar ik in de advocatuur nog mee te maken zou krijgen).

Maar zo ver waren we nog niet, onenigheid over dansen.

Volleyballen, dat deed ze op dinsdagavond – ik weet niet waarom ik nog weet dat het op dinsdagavond was. Het kan zijn dat je als je door iemand geobsedeerd bent geraakt de onbeduidendste details in je opzuigt.

Volleybal, ofwel sport – ook iets waar je bij mij niet mee aan moet komen. En zo waren er tijdens die lunch al twee interessesferen aan het licht gekomen die we niet deelden maar daar wilde ik in mijn verblindende verliefdheid wel overheen stappen. Dat gold niet voor wat haar ook nog aankleefde: een relatie. Ze had een vriend die, dat zijn ouders hun kind zo'n naam gegeven hadden, Jaap heette. En die misstand was al twee jaar gaande.

Jaap had gestudeerd, weet niet meer wat, kregen mijn oren die niet wilden horen te horen, en was volgens Livia een lieve jongen.

Probeer dan maar een hap door je keel te krijgen.

Niet alleen was Jaap een lieve jongen, hij was bovendien een zielige jongen want zijn vorige vriendin was niet goed voor hem geweest, in beide betekenissen van het woord.

Ik knikte maar zo'n beetje, ik kon het niet opbrengen hardop met Jaap begaan te zijn.

Elk jaar eiste het verkeer vele honderden dodelijke slachtoffers, tot dan toe was Jaap niet een van hen geweest, wat makkelijk gekund had. Ook was een hartverlamming hem bespaard gebleven, hoewel die in alle lagen van de bevolking voorkwam. Een piano die bij een verhuizing van tweehoog neerstortte als hij eronder liep. Buitenkansen te over om Livia in haar verdriet te troosten.

Ook was het zo: als ze Jaap lief en zielig vond, dan waren dat voor haar waarschijnlijk redenen om bij hem te blijven. Ze zou het niet kunnen opbrengen hem